

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/111/2021
Identifikačné číslo spisu:	1616209003
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Radoslav Svitana
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1616209003.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S.. X.. S. Ľ., N., narodeného XX. F. XXXX, K., O. XXXX/X, zastúpeného advokátkou Mgr. Katarínou Berkešovou, Malacky, Břeclavská 3, proti žalovanému K. F., narodenému XX. A. XXXX, D., I. XX, zastúpenému advokátkou JUDr. Jankou Hazlingerovou, Bratislava, Nobelova 9, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 27C/225/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2020 č. k. 15Co/200/2018-315, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. marca 2018 č. k. 27C/225/2016-244 vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku odstrániť zo svojich pozemkov s parcelnými č. 2809/73, 2809/74, 2809/75, 2809/92 a 2809/93 na U. ulici č. XX/X v K. všetky bilbordy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu; vo výroku IV. uložil žalovanému povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu ako občana a/alebo primátora mesta Malacky tak prostredníctvom bilbordov s nápismi spomínajúcimi v takomto negatívnom zmysle osobu žalobcu, umiestňovanými na pozemkoch žalovaného s parcelnými č. 2809/73, 2809/74, 2809/75, 2809/92 a 2809/93 na U. ulici č. XX/XX v K. a/alebo na akomkoľvek inom mieste, ako aj akýmkoľvek iným spôsobom; vo výroku V. uložil žalovanému povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi uverejnením ospravedlnenia s textom: „Ja, K. F., sa týmto ospravedlňujem pánovi S.. X.. S. Ľ., N.. primátorovi mesta Malacky za postupné zverejňovanie všetkých nepravdivých, pravdu skresľujúcich, bezdôvodne osočujúcich, difamujúcich, hanlivých, urážlivých primitívnych tvrdení o jeho osobe ako občanovi a primátorovi mesta Malacky, ktorými som bezprávne zasiahol do osobnostnej integrity pána S.. X.. S. Ľ., N.. primátora mesta Malacky a v súvislosti s ktorými konštatujem, že ich beriem späť“ jednak v dvojtyždenníku „Malacký hlas“, a to v troch po sebe nasledujúcich vydaniach počnúc tým vydaním tohto periodika, ktoré bezprostredne nasleduje po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku, jednak inštalovaním bilbordov na tých z

pozemkov s parcelnými č. 2809/73, 2809/74, 2809/75, 2809/92 a 2809/93 na Záhoráckej ulici 56/14 v Malackách, na ktorých bude umiestnený najďalej vo vzdialenosti 3 metre od hranice s pozemkom, na ktorom sa nachádza verejná komunikácia - chodník na Záhoráckej ulici v Malackách, pričom tento bilbord bude mať také rozmery, aby bol na ňom text ospravedlnenia písaný minimálne takej veľkosti, ktorá zodpovedá najväčšiemu rozmeru písma použitého žalovaným na bilbordoch, ktorými sa vyjadroval na adresu žalobcu doposiaľ; vo výroku VI. uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 1 000 eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že by jeho hodnotiace úsudky, uverejňované na bilbordoch (že jeho stavbu nezákonne a neprávom zastavil primátor mesta Malacky; že primátor klame, intriguje, je moc zlý človek; že primátor zámerne niečo zdržuje, že je na čele zlodějov a skorumpovancov a podobne) vychádzali z pravdivých predpokladov. Žalovaný nedoložil dôkaz o tom, že by žalobca bol odsúdený za trestný čin krádeže alebo korupcie. Navyše znenie takejto kritiky prekračovalo rámec úmyslu kritizovať žalobcu v súvislosti s priebehom stavebného konania. Tieto vyjadrenia označovali osobu žalobcu nielen v súvislosti so stavebným konaním, ale aj z celkového hľadiska ako človeka, ktorý klame a intriguje. Tieto výroky majú všeobecný charakter, čo je v rozpore s požiadavkou konkrétnosti kritiky. Týmito výroky žalovaný neoprávnene zasiahol do práva na česť a ľudskú dôstojnosť žalobcu, nakoľko neoprávnene spájal osobu žalobcu s všeobecne odsudzovanou činnosťou (korupciou a krádežou).

1.2. S argumentom žalovaného, že verejný činiteľ by z titulu svojho postavenia mal zniesť vyššiu dávku kritiky sa súd prvej inštancie stotožnil, avšak uviedol, že ani v rovine politického života nie je možné akceptovať kritiku, ktorá nie je v súlade s požiadavkou prípustnosti, resp. oprávnenosti kritiky. V konaní podľa súdu neobstojí tvrdenie žalovaného, že uvedené plagáty nezverejnil z pomsty alebo s cieľom ublížiť osobe žalobcu, keďže si žalovaný musel byť vedomý toho, aký dojem zanecháva obsah takýchto vyjadrení a že jeho vyjadrenia sú vo veľkej miere zovšeobecňujúce a vytvárajú obraz o osobe žalobcu nielen ako o primátorovi, ale aj ako o súkromnej osobe. Právo na kritiku je súčasťou práva na slobodu prejavu, má ale svoje hranice, a tými sú práva a právom chránené záujmy iných osôb, v tomto prípade právo na ochranu osobnosti žalobcu. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby nedôjde v prípade, ak pôjde o kritiku právom prípustnú, resp. kritiku oprávnenú. O vecnú kritiku však nejde tam, kde kritika vychádza z nepravdivých predpokladov a z týchto nepravdivých predpokladov vyvodzuje vlastné hodnotiace úsudky. V takých prípadoch, ak je vytvorený hodnotiaci úsudok znevažujúci, nie je možné ho z tohto dôvodu považovať za kritiku prípustnú (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 15. júla 2005 sp. zn. 30Cdo/2573/2004).

1.3. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že súd mu nemôže ako vlastníkovi pozemku prikázať, čo má na svojich pozemkoch zverejniť. Vlastnícke právo žalovaného nie je absolútne, je limitované právami a právom chránenými záujmami iných osôb. Bolo adekvátne nariadiť uverejnenie ospravedlnenia na mieste, kde pôvodne viseli plagáty neoprávnene zasahujúce do práv žalobcu. Vzhľadom na to, že pozemky sa nachádzajú pri hlavnej ceste, ktorou denne prejde väčšie množstvo ľudí a pri zástavke hromadnej dopravy, s výroky žalovaného bola oboznámená široká verejnosť. S poukazom na čas a miesto zverejnenia výrokov, ktoré zasahujú do osobnosti žalobcu, mal súd prvej inštancie za to, že ospravedlnenie len zverejnením nápisu na pozemku je nedostatočné. Z výsluchu svedkov bolo preukázané, že s uvedenými nápsmi sa oboznámili aj osoby žijúce v okolitých dedinách, ktoré mohli i len jednorazovo uvedené bilbordy vzhliadnuť. Aby sa zabezpečil čo najširší okruh adresátov ospravedlnenia, bolo potrebné nariadiť ospravedlnenie aj v dvojtyždenníku Malacký hlas.

1.4. Pri priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch súd prvej inštancie zohľadnil závažnosť ujmy a okolnosti za ktorých k zásahu došlo. Dospel k záveru, že len morálne zadostučinenie formou ospravedlnenia na zmiernenie ujmy nepostačuje. Ak by žalovaný podobné výroky adresoval voči ktorejkoľvek fyzickej osobe, možno povedať, že každá osoba by ujmu pocítovala ako závažnú, pretože verejné výroky s obsahom, že dotýčaný je zlý človek, klame a intriguje, by sa určite dotkli každého. Súd prihliadol na výpovede svedkov, a to otca žalobcu, jeho priateľa a kolegyne, ktorí zhodne vypovedali, že boli konfrontovaní neustálymi otázkami, či skutočnosti uvádzané na bilbordoch sú pravdivé. Svedkyňa C. uviedla, že aj vo vzdialenejšej obci sa ľudia na obsah bilbordov pýtali. Súd prihliadol aj na tú skutočnosť, že vo veci bolo Krajským súdom v Bratislave nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bolo žalovanému uložené odstrániť bilbordov spomínajúce žalobcu; uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. marca 2017, vykonateľnosť dňa 29. marca 2017, ale napriek tomu žalovaný z bilbordov odstránil len

priezvisko žalobcu, billboardy sa naďalej na jeho pozemkoch nachádzajú a naďalej spomínajú osobu žalobcu nie jeho priezviskom, ale prostredníctvom jeho funkcie, čo vytvára aj obraz o úmysle žalovaného. Podľa názoru súdu prvej inštancie suma 15 000 eur, ktorú žiadal žalobca, je neadekvátne, preto priznal sumu 1 000 eur, ktorú považoval popri poskytnutom morálnom zadošťačení formou ospravedlnenia za dostačujúcu.

2. Na odvolanie žalobcu aj žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 29. septembra 2020 č. k. 15Co/200/2018-315 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyššie citovaných výrokoch potvrdil a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že žalovaný v odvolaní uviedol rovnaké argumenty, ktoré už uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie. Nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že na predmetných billboardoch sa uvádza osoba žalobcu iba ako primátora, nie ako fyzická osoba, a tak by nemal ako verejný činiteľ požívať ochranu podľa Občianskeho zákonníka. Na billboardoch uvádzané informácie o žalobcovi považoval odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za výroky obsahujúce kritiku vychádzajúcu z hodnotiaceho úsudku žalovaného na žalobcu ako občana a primátora mesta. Žalobca je ako primátor mesta verejne činnou osobou, avšak aj v jeho prípade musí byť kritika vecná, konkrétna a primeraná. Výrazy použité žalovaným na billboardoch ako „primátor klame, intriguje a je móóóóó zlý človek“, „...to zloději, teda po novom skorumpovanci, na čele s primátorom mi chcú dať pokutu za čiernu stavbu...“, obsahujú urážlivé hodnotiace úsudky, preto došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu.

2.1. Odvolací súd dodal, že žalovanému sa nepodarilo preukázať pravdivosť svojich výrokov uvedených na predmetných billboardoch. Skutočnosť, že žalovaný nebol v stavebnom konaní úspešný, resp. nebol spokojný s postupom stavebného úradu zastúpeného žalobcom ako primátorom mesta pri vybavovaní jeho stavebného povolenia, ho neopravňuje k tomu, aby uverejňoval verejne výroky o žalobcovi, z ktorých jednoznačne vyplýva úmysel znevážiť osobu žalobcu, nakoľko sa mohol v stavebnom konaní domáhať nápravy dostupnými právnymi prostriedkami (podanie odvolaní, správnej žaloby a podobne). Sloboda prejavu je základným pilierom demokratickej spoločnosti, v niektorých situáciách však musí sloboda prejavu ustúpiť. Limitačná klauzula v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky uvádza dôvody takéhoto obmedzenia, pričom dôvodom obmedzenia môže byť aj ochrana práv iných, teda aj základné právo na česť a dobrú povesť podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, resp. čl. 16 ods. 1 ústavy, konkretizované v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

2.2. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatoval, že prvoinštančný súd riadne prihliadol na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu zo strany žalovaného i uplatnenie žalobcu v spoločnosti. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe objektívnym kritériom posúdenia dôvodnosti priznania náhrady nemajetkovej ujmy je zistenie, či by v situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom na jej intenzitu, rozsah a trvanie ako závažnú pociťoval každý, kto by sa nachádzal na mieste a v postavení postihnutej osoby. V danej veci prvoinštančný súd vykonaným dokazovaním riadne zistil, ako predmetným zásahom bola znížená dôstojnosť a vážnosť žalobcu v rodinnom i pracovnom prostredí a správne prihliadol na závažnosť ujmy, postavenie žalobcu (verejne činná osoba) i intenzitu zásahu. Odvolací súd mal za to, že priznaná nemajetková ujma v sume 1 000 eur je vzhľadom na priznané morálne zadošťačenie primeraná.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“), pričom uviedol, že ide o dovolanie z dôvodu podľa § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, napadnuté rozhodnutie je v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ústavného súdu, ako aj v rozpore s platnou legislatívou a rozhodovacou činnosťou EŠLP. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu odstránil už v roku 2017, a to v lehote, ktorú mu určil Krajský súd v Bratislave v neodkladnom opatrení. To znamená, že napadnuté rozhodnutie je v tejto časti nesprávne, nedôvodné, nevykonateľné a v tejto časti odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Ako nesprávne právne posúdenie veci označil žalovaný aj povinnosť zdržať sa zverejňovania akýchkoľvek difamujúcich a osočujúcich tvrdení o osobe žalobcu. Takto uložená povinnosť je podľa neho neurčitá, veľmi široko formulovaná a obmedzuje ho do budúcnosti aj mimo rámec sporu v neúnosnej miere na jeho právach, ktoré má garantované Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a popiera jeho právo na slobodu prejavu do

budúcna. Súd nemôže zakázať konanie žalovaného, ktoré by mohlo teoreticky nastať v budúcnosti.

3.1. Za nesprávne považuje žalovaný aj rozhodnutie o jeho povinnosti zverejniť ospravedlnenie žalobcovi v dvojtyždenníku Malacký hlas, ktorý odmietol uverejniť stanovisko žalovaného k článku o jeho osobe, ktorý v dvojtyždenníku nechal uverejniť žalobca. Ďalej podľa žalovaného súd nemôže nariadiť, aby žalovaný inštaloval na svojich pozemkoch bilbordy, na ktorých bude umiestnené ospravedlnenie adresované žalobcovi, pretože takýto výkon práv pre žalobcu je neprípustným zásahom do vlastníckych a občianskych práv žalovaného. Napokon žalobca nemá nárok ani na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 eur, pretože žalobca v dôsledku konania žalovaného neutrpel žiadnu ujmu, naopak, po zverejnení plagátov na pozemku žalovaného bol žalobcovi zvýšený plat a bol úspešný v následných komunálnych voľbách. Odvolací súd dospel podľa žalovaného k nesprávnemu právnomu záveru, že konaním žalovaného došlo k porušeniu práva žalobcu na ochranu osobnosti. Súd nebral do úvahy skutočnosť, že predmetom kritiky nebol žalobca ako fyzická osoba, ale ako verejný činiteľ. Žalobca ako verejný činiteľ mohol očakávať, že sa žalovaný bude domáhať ochrany svojich práv a odstránenia škodlivých následkov, ktoré musel znášať v dôsledku konania stavebného úradu, v mene ktorého konal a rozhodoval žalobca.

3.2. Oznamy na transparentoch a tabuliach je podľa žalovaného možné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci považovať za primeranú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov, pretože mu nebolo umožnené, aby odpovedal na článok žalobcu, ktorý bol uverejnený v dvojtyždenníku Malacký hlas, a tiež za uplatnenie jeho práva na slobodu prejavu svojich názorov o fungovaní samosprávy. Žalobca z titulu svojej funkcie mohol očakávať, že nie každý občan bude súhlasiť s jeho názormi, konaním a postupmi ako primátora, ktorý však má k dispozícii mnohé prostriedky na ochranu svojej osoby, ktoré aj využíval a využíva, a to nielen v stavebnom konaní so žalovaným, ale aj v súdnom konaní, pretože okrem iného, napriek námietkam žalovaného vo veci konal nepríslušný a zaujatý súd. Odvolací súd sa podľa žalovaného nezaoberal jeho tvrdením, že bol konaním žalobcu poškodený na svojich právach omnoho viac, a to ako vlastník a stavebník, ktorý si zobral na výstavbu úver, ktorý musí splácať napriek tomu, že nemá možnosť stavať, ale že bol poškodený aj ako občan, pretože v dvojtyždenníku Malacký hlas sa žalobca o ňom nevyjadril lichotivo a zároveň neuvádzal všetky dôležité skutočnosti tak, aby si čitateľ mohol vytvoriť vlastný objektívny názor.

3.3. Žalovaný v dovolaní uviedol, že umiestnením nápisov na svojom pozemku nechcel nič iné, iba to, aby sa stavebný úrad zastúpený žalobcom riadne zaoberal jeho žiadosťou o vydanie stavebného povolenia a aby boli dodržané všetky zásady stavebného zákona a zákona o správnom konaní. Podľa žalovaného vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že na základe konania žalovaného bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu ako fyzickej osoby. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, verejne činné osoby požívajú inú mieru ochrany súkromia a osobnosti z dôvodu ich rozhodnutia verejne sa prezentovať, z ktorého dôvodu musia zniesť aj ostrejšiu kritiku. Európsky súd pre ľudské práva sa vyjadril, že hranice prípustnej kritiky sú širšie vo vzťahu k politikovi konajúcemu vo svojej funkcii, ako vo vzťahu k súkromnej osobe. Osoby verejne činné musia strpieť aj také zásahy, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú, pričom v rámci kritiky spoločenských javov možno strpieť určitú mieru zveličovania, ironizovania, či použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé. Žalovaný poukázal aj na nález Ústavného súdu SR z 14. decembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 448/2012, podľa ktorého existencia zásahu do osobnostných práv nemusí vždy nevyhnutne viesť k záveru o neoprávnenosti takého zásahu, ak bol dôsledkom uplatňovania iného základného práva, pričom vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci tento zásah nepresiahol hranice primeranosti.

3.4. Napokon dovolateľ namietal, že odvolací súd sa mal zaoberať aj základom sporu, a to je konflikt medzi garantovanou slobodou prejavu a základným právom žalovaného oznamovať informácie, resp. možnosťou obmedziť slobodu prejavu žalovaného, a právom žalobcu ako verejného činiteľa na ochranu osobnosti. Podstatou rozhodovania vo väčšine obdobných právnych sporov je hľadanie vyváženého vzťahu medzi ústavou garantovaným právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a základným právom na informácie na strane druhej. V niektorých prípadoch musí byť uprednostnená sloboda prejavu, aj keď daný prejav môže mať isté nedostatky z hľadiska klasickej zákonnej ochrany osobnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. februára 2009 sp. zn. 5Cdo/55/2008).

3.5. Žalovaný považuje za nedostatok v postupe odvolacieho súdu to, že sa nezaoberal a nevysporiadal s

faktom, že politici, verejní činitelia (ktorým je aj žalobca) disponujú oveľa ľahším prístupom do médií, majú možnosť minimalizovať škodlivý následok sporných výrokov omnoho efektívnejšie než prostredníctvom súdneho konania. Žalobca však tieto možnosti nevyužil, riešil celú vec súdnou cestou, pretože chcel žalovaného potrestať, že si dovoľil kritizovať primátora. Žalovaný také možnosti ochrany svojich práv nemá, preto uviedol svoj názor na postup žalobcu ako primátora mesta, ktorý konal v mene stavebného úradu v stavebnom konaní, prostredníctvom nápisov na plagátoch, ktoré umiestnil výlučne na svojom pozemku, na ktorom mu nebolo umožnené stavať, aj keď splnil všetky zákonom stanovené podmienky. Z logiky veci preto podľa žalovaného vyplýva, že žalovaný nezasiahol neprípustným spôsobom do práva na ochranu osobnosti žalobcu, pretože nápismi na plagátoch na svojich pozemkoch iba kritizoval konanie žalobcu ako verejného činiteľa a uplatňoval svoje práva garantované Ústavou SR a Dohovorom.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Pre procesnú situáciu, v ktorej § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska citovaného zákonného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

11. Nestačí však, že ide o právnu otázku. Musí ísť o takú právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná (ale rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na odlišných dôvodoch), nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V takom prípade dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 nielenže nie je dôvodné, ale nie je ani prípustné.

12. V posudzovanej veci dovolateľ označil svoje dovolanie ako dovolanie podľa § 421 CSP bez špecifikácie, podľa ktorej skutkovej podstaty tohto ustanovenia (podľa ktorého písmena) považuje dovolanie za prípustné. Avšak vzhľadom k tomu, že jeho námietky smerujú k právnemu posúdeniu veci, ktoré bolo podľa neho „v rozpore s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu, ústavného súdu a EŠLP“, dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ mal na mysli procesnú situáciu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

13. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. V posudzovanej veci dovolateľ síce odkázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (EŠLP), avšak nevymedzil konkrétnu právnu otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (prípadne ústavného súdu alebo EŠLP) a najmä nešpecifikoval, v čom mal tento odklon spočívať. Pokiaľ dovolateľ nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, 2Cdo/156/2017, 1Cdo/124/2018, 7Cdo/297/2018, 1Cdo/30/2020). Dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok*, Komentár, Praha: C. H. BECK, 2016, s. 1382).

15. Dovolanie obsahuje všeobecné tvrdenia o neprimeranom zásahu do slobody prejavu žalovaného, avšak absentuje vymedzenie konkrétnej právnej otázky, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ak by sa mal dovolací súd napriek tomu pokúsiť z obsahu dovolania vyabstrahovať právnu otázku, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, pravdepodobne by to mohla byť otázka primeranosti žalovaným vyslovenej kritiky žalobcu vzhľadom na postavenie žalobcu ako aktívneho regionálneho politika, primátora mesta, resp. (s primeranosťou kritiky veľmi úzko spätá) otázka riešenia konfliktu medzi základným právom žalovaného na slobodu prejavu a právom žalobcu na ochranu osobnosti. Týmito otázkami sa odvolací súd skutočne zaoberal a je možné konštatovať, že rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne záviselo od ich riešenia. Odvolací súd však tieto otázky neriešil inak než najvyšší súd, ústavný súd alebo EŠLP v rozhodnutiach, na ktoré odkazoval dovolateľ, teda nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v tom, že ak ide o verejne činnú osobu, je možné od nej žiadať, aby strpela vyššiu mieru kritizovateľnosti. Avšak ani v rovine politického života nie je možné akceptovať kritiku, ktorá nie je v súlade s požiadavkou primeranosti.

16. Odvolací súd teda nekonal v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, naopak, z tejto praxe dôsledne vychádzal, keď vzal do úvahy vyššiu mieru kritizovateľnosti žalobcu ako verejne činnej osoby, teda aj právo žalovaného na slobodu prejavu, najmä na vyslovenie vlastného hodnotiaceho úsudku vo vzťahu k fungovaniu orgánu verejnej moci, ktorý žalobca reprezentoval. Za primerané uplatnenie práva na slobodu prejavu by bolo možné považovať vyjadrenie, že primátor nezákonne zastavil stavbu, ak žalovaný disponoval zrušujúcim rozhodnutím nadriadeného správneho orgánu. Avšak tvrdenia uvedené na bilbordoch, že „primátor klame, intriguje a je móóóóó zlý človek“, „zlodeji, teda po novom skorpumpovanci, na čele s primátorom...“ odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval za výroky, ktorých miera expresivity bola v značnom nepomere k cieľu kritiky, išlo teda o neprimeranú kritiku, ktorá bola spôsobilá zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Posúdenie primeranosti kritiky v konkrétnom prípade je pritom natoľko individuálne, závislé od konkrétnych skutkových okolností tej - ktorej veci, že tu už nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi, a teda ani o odklone od nej. Je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd sa zaoberal jednotlivými okolnosťami nevyhnutnými pre posúdenie otázky priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky (závažnosť spôsobenej ujmy, zvýšená miera kritizovateľnosti verejných funkcionárov, nedostatočnosť nemateriálnej satisfakcie). To, že ich nevyhodnotil podľa predstáv žalovaného, nepredstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe. Právne posúdenie veci (primeranosti kritiky) odvolacím súdom však bolo riadne odôvodnené, nebolo arbitrárne a ani zjavne nelogické, resp. také, ktoré by nebolo založené na hodnotení skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním.

17. Tu sa dovolací súd dostáva k pomyslenej hranici medzi dovolacími dôvodmi podľa § 421 a podľa § 420 CSP: Aj keď žalovaný v dovolaní výslovne označil ako dovolací dôvod (resp. ako dôvod prípustnosti dovolania) len ustanovenie § 421 CSP, z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľ namieta viaceré skutočnosti, ktoré by podľa obsahu mohli byť považované za dôvody zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 písm. e), písm. f) CSP (najmä viaceré okolnosti, ktoré podľa neho súd nevzal do úvahy). Dovolací súd preto preskúmal aj dovolacie dôvody podľa § 431 v spojení s § 420 CSP, ako ich dovolateľ vecne namietať v dovolaní.

18. Predovšetkým nebolo možné prehliadnuť tvrdenie žalovaného, že napriek jeho námietkam vo veci konal nepríslušný a zaujatý súd. Žalovaný však nijako nešpecifikoval, v čom vidí dôvody, pre ktoré bol súd konajúci vo veci nepríslušný (z dovolania ani nie je zrejmé, či mal na mysli súd prvej inštancie alebo odvolací súd), a ani v čom vidí zaujatosť sudcu (tiež nie je zrejmé, ktorého sudcu, resp. sudcov mal na mysli). Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal námietkami žalovaného týkajúcimi sa nepríslušnosti súdu prvej inštancie a zaujatosti sudcu súdu prvej inštancie, takže by sa teoreticky dalo dedukovať, že žalovaný mieri k tým istým dôvodom aj v dovolaní. Avšak snaha dovolacieho súdu o porozumenie dovolateľovi nemôže ísť tak ďaleko, že by de facto sám, bez uvedenia konkrétnych dovolacích dôvodov dovolateľom, preskúmal prakticky celé rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd sa teda námietkou nepríslušnosti súdu a zaujatosti sudcu (sudcov?) nemohol zaoberať, lebo táto nebola riadne formulovaná v dovolaní ako dovolací dôvod.

19. Ako dovolací dôvod zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP je možné vyhodnotiť námietku žalovaného, že súd mu v rozsudku (vo výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil) uložil rovnakú povinnosť, akú mu už predtým uložil neodkladným opatrením. Táto námietka je čiastočne relevantná, a to bez ohľadu na to, či v konkrétnom prípade žalovaný povinnosť, uloženú mu neodkladným opatrením, riadne splnil, alebo nie. V prvom rade treba uviesť, že na rozdiel od skoršieho procesného predpisu, súčasná úprava neodkladných opatrení pripúšťa, aby neodkladné opatrenie obsahovalo rovnaký výrok (ukladalo rovnakú povinnosť) ako rozsudok vo veci samej - a to nielen vtedy, ak neodkladné opatrenie konzumuje vec samú (vtedy za ním už žiaden rozsudok nenasleduje), ale aj v prípade, ak ide o neodkladné opatrenie nariadené v priebehu konania vo veci samej alebo pred jeho začatím (§ 330 ods. 2 CSP).

20. Je však možné dať za pravdu dovolateľovi, že nie je žiadúce, aby tú istú povinnosť ukladali dve vykonateľné súdne rozhodnutia (neodkladné opatrenie aj rozsudok vo veci samej). Preto je potrebné, aby

súdy v takýchto prípadoch (ak je obsah neodkladného opatrenia totožný s výrokom vo veci samej) dbali na časové obmedzenie trvania neodkladného opatrenia do právoplatnosti (resp. vykonateľnosti) rozhodnutia vo veci samej (§ 330 ods. 1 CSP). Ak však súd časovo neobmedzí trvanie neodkladného opatrenia a následne uloží žalovanému tú istú povinnosť rozsudkom, nejde o res iudicata podľa § 420 písm. d) CSP, ani to vo vzťahu k rozsudku nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Z povahy veci takéto neodkladné opatrenie, ak je nasledované rozsudkom s rovnakým obsahom, má len dočasný charakter (aj keď to v ňom nie je výslovne uvedené) do právoplatnosti (resp. vykonateľnosti) rozhodnutia vo veci samej. Uvedený procesný nedostatok (existenciu dvoch rozhodnutí ukládajúcich tú istú povinnosť) je možné napraviť postupom podľa § 334 CSP, preto nejde o taký nesprávny procesný postup súdu, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

21. Žalovaný ďalej v dovolaní namietal, že súd mu zakázal konanie, ktoré by len teoreticky mohlo nastať do budúcnosti, čím ho obmedzil mimo rámec prejednávaneho sporu. Povinnosť zdržať sa (do budúcnosti) zverejňovania difamujúcich a osočujúcich tvrdení o žalobcovi však nebola mimo rámec tohto sporu. Naopak, vyplynula zo zisteného konania žalovaného v minulosti, od ktorého navyše neupustil ani na základe vykonateľného neodkladného opatrenia [ktorým mu bola uložená povinnosť odstrániť billboardy s nápismi spomínajúcimi osobu žalobcu, nie povinnosť (len) odstrániť z billboardov priezvisko žalobcu, ako si to účelovo interpretoval žalovaný]. Okrem toho rozhodnutím súdu uložená povinnosť sa týka zdržania sa len difamujúcich a osočujúcich tvrdení (teda nie akýchkoľvek vyjadrení), preto nepredstavuje do budúcnosti neprimeraný zásah do slobody prejavu žalovaného. Jeho sloboda šírenia pravdivých informácií, resp. primeranej kritiky tým nie je dotknutá.

22. Podobne vo vzťahu k povinnosti inštalovať na svojom pozemku billboard s ospravedlnením je potrebné uviesť, že ide o primeranú formu satisfakcie žalobcu, keďže presne takto (formou billboardov inštalovaných na pozemku žalovaného) došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou žalovaného vysporiadal, keď uviedol, že vlastnícke právo žalovaného nie je absolútne a je limitované právami a právom chránenými záujmami iných osôb. Bolo adekvátne nariadiť uverejnenie ospravedlnenia na mieste, kde pôvodne viseli plagáty neoprávnene zasahujúce do práv žalobcu. Toto posúdenie veci súdom prvej inštancie (ktoré odobril odvolací súd potvrdením daného výroku) považuje dovolací súd za logické, riadne zdôvodnené, a teda z pohľadu dovolacieho konania za udržateľné.

23. K tvrdeniu dovolateľa, že je nespravodlivé, aby mu bola uložená povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi práve v dvojtyždenníku Malacký hlas, dovolací súd uvádza, že ide o noviny s mestskou pôsobnosťou, je teda primerané, aby bolo ospravedlnenie uverejnené práve v takýchto novinách a nie napr. v celoslovenskej tlači. Uloženie povinnosti žalovanému spôsobom vyžadujúcim súčinnosť tretích subjektov (v tomto prípade vydavateľa tlače) nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za nedostatok materiálnej vykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Pokiaľ takto uložená povinnosť spĺňa požiadavku obsahovej určitosti, zrozumiteľnosti a jasnosti, rozhodnutie nie je možné považovať za materiálne nevykonateľné len z toho dôvodu, že žalovaný musí splniť uloženú povinnosť v súčinnosti s tretím subjektom (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. augusta 2022 sp. zn. 9Cdo/265/2021, uverejnené ako R 55/2022). Tvrdenie, že tento dvojtyždenník s ním odmietol v minulosti komunikovať (po tom, čo bol v dvojtyždenníku zverejnený článok, v ktorom bol žalovaný negatívne spomínaný), žalovaný nepreukázal - už súd prvej inštancie z výpovede svedkyne Ľ. N. zistil, že žalovaný nežiadal o opravu článku v zmysle tlačového zákona, teda nevyužil zákonné možnosti, ktorými mohol reagovať na podľa neho nepravdivé informácie. Neobstojí preto ani tvrdenie, že ak by mu bol daný priestor v dvojtyždenníku Malacký hlas, nebol by nútený oznamovať svoje názory prostredníctvom nápisov na transparentoch.

24. Otázka, či žalovaný utrpel nemajetkovú ujmu alebo nie, je otázkou skutkovou, ktorú dovolací súd nemôže prehodnocovať (§ 442 CSP). Súd prvej inštancie však k tejto otázke vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, ako aj viacerých svedkov, záver o tom, že žalobca utrpel v dôsledku konania žalovaného nemajetkovú ujmu, je založený na vykonaných dôkazoch a nemožno považovať za arbitrárny, nelogický ani vecne neudržateľný. Ak žalovaný namietal, že zásahom do osobnostných práv

nie sú podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom alebo verejným činiteľom, je potrebné mu dať za pravdu. V tomto prípade však nešlo ani o podnet, upozornenie či sťažnosť a ani neboli adresované príslušným orgánom, ale išlo o hodnotiace výroky žalovaného, adresované všetkým okolo prechádzajúcim osobám, teda verejnosti.

25. Žalovaný tiež v dovolaní namietal, že odvolací súd nevzal do úvahy, že predmetom kritiky nebol žalobca ako fyzická osoba, ale ako verejný činiteľ. Dovolací súd však zistil, že odvolací súd sa touto otázkou zaoberal a túto námietku žalovaného v odôvodnení rozsudku vyhodnotil, keď uviedol, že na bilbordoch uvádzané informácie o žalobcovi sa netýkajú len konania žalobcu ako primátora mesta, ale aj ako fyzickej osoby. Na bilbordoch bolo okrem funkcie „primátor“ uvedené aj priezvisko žalobcu (žalovaný ho odstránil, resp. prekryl až po nariadení neodkladného opatrenia, aj tak však z kontextu bolo zrejmé, že pod „primátorom“ sa má na mysli primátor Malaciek, teda osoba žalobcu). Okrem toho však tvrdenia, že primátor klame, je zlý človek, je na čele zlodějov či skorumpovancov nemožno vnímať ako vyjadrenie názoru na fungovanie orgánu verejnej moci (stavebného úradu), resp. vecnú kritiku konkrétneho postupu stavebného úradu, ale ako negatívny, až urážlivý hodnotiaci úsudok o primátorovi ako osobe, teda o osobe žalobcu. Aj s námietkou, že išlo o pravdivé údaje, sa súd prvej inštancie a odvolací súd riadne vysporiadali, keď uviedli, že pravdivosť výrokov žalovaného (týkajúcich sa osoby žalobcu ako klamára, intrigána, zloděja či skorumpovanca) nebola preukázaná.

26. S tým súvisí aj námietka žalovaného, že odvolací súd sa nezaoberal jeho tvrdením, že bol konaním žalobcu poškodený na svojich právach omnoho viac, keď ako vlastník a stavebník nemohol stavať na svojich pozemkoch. Aj s touto námietkou sa odvolací súd vysporiadal, keď konštatoval, že skutočnosť, že žalovaný nebol v stavebnom konaní úspešný, resp. nebol spokojný s postupom stavebného úradu zastúpeného žalobcom, ho neoprávňovala k tomu, aby uverejňoval verejne výroky o žalobcovi, z ktorých vyplýva úmysel znevážiť osobu žalobcu, nakoľko sa mohol v stavebnom konaní domáhať nápravy dostupnými právnymi prostriedkami (podanie odvolaní, správnej žaloby a podobne). Ak by žalovaný preukázal nesprávny postup alebo nezákonné rozhodnutie stavebného úradu, mohol sa domáhať náhrady škody a prípadne aj nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nie je možné ju „kompenzovať“ poškodením osobnostných práv žalobcu.

27. Napokon nie je zrejmé, čo mal dovolateľ na mysli, keď ako nedostatok v postupe odvolacieho súdu označil to, že sa nezaoberal faktom, že politici disponujú oveľa ľahším prístupom do médií, majú možnosť minimalizovať škodlivý následok sporných výrokov omnoho efektívnejšie než prostredníctvom súdneho konania, avšak žalobca tieto možnosti nevyužil a riešil celú vec súdnou cestou. Žalovaný tu naznačuje, že žalobca mohol (mal) na jeho výroky reagovať inak než žalobou, pravdepodobne prostredníctvom médií, kým na inom mieste dovolania namietal, že on (žalovaný) nemal možnosť reagovať na tvrdenia uvedené v dvojtyždenníku Malacký hlas. Dovolací súd pripomína, že politici by nemali zneužívať médiá. Práve civilné sporové konanie je tým správnym „bojiskom“, na ktorom má dochádzať ku konfrontácii práva jednotlivcov na slobodu prejavu s osobnostnými právami iných (vrátane politikov). Aj žalovaný ako fyzická osoba, ktorá nie je verejne činná, mal možnosť reagovať na prípadné nepravdivé tvrdenia v médiách spôsobom, ktorý predpokladá tlačový zákon, avšak túto možnosť nevyužil (k tomu sa dovolací súd vyjadril vyššie).

28. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neformuloval žiadnu relevantnú dovoláciu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP. Ak aj žalovaný v dovolaní zmienil viacero rozhodnutí, od ktorých sa podľa neho právne posúdenie vecí odvolacím súdom odklonilo, nešpecifikoval, v čom spočíval tento odklon, resp. považoval za odklon právne posúdenie založené na špecifickom skutkovom stave zistenom v tejto konkrétnej veci, ktorý nie je možné zovšeobecniť, a teda nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi. Vo vzťahu k tvrdeniam dovolateľa o vadách rozsudku odvolacieho súdu podľa § 420 CSP, ktoré bolo možné zistiť z obsahu dovolania, dovolací súd nezistil žiadnu takúto vadu, teda žiaden prípustný dovolací dôvod. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.